STAND DER MAAN.
7 September . . . . LAATSTE KWARTIER.
13 " . . . . . NIEUWE MAAN.
20 " . . . . . EERSTE KWARTIER.
28 " . . . . . VOLLE MAAN.

WATERGETIJDEN.

		Hoog Water.	Laag Water.
14	ZATURDAG . . . 's morg.	6-51	's av. 12-51
15	ZONDAG	7-42	1-42
16	MAANDAG . . .	8-33	2-33
17	DINGSDAG . . .	9-24	3-24

SURINAAMSCHE COURANT.

A°. 1833. ZATURDAG, DEN 14den SEPTEMBER. N°. 74.

PARAMARIBO.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, 11 *September* 1833.

Bij resolutie van Zijne Excellentie de Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, dd. 9den dezer, n°. 1009, is het BURGERREGT van de Kolonie *Suriname*, verleend geweest aan JOHN BENT, ingetrokken.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

Den 14 *September* 1833.

Alzoo de navolgende personen zich bij rekeste aan den Gouverneur Generaal hebben vervoegd, met verzoek om te mogen verkrijgen *Brieven van Manumissie*, voor de na te melden Slaven; te weten:

PHILIP FRANÇOIS ZIEGESAR, voor den Slaaf *Frans*; hem in eigendom toebehoorende.

LODEWIJK JOHANNES MEIJERHOFF, in qualiteit als Executeur en Erfgenaam des Boedels van wijle FRANCINA van BOSSÉ, voor de Slavin *Fanny*; gemelden Boedel in eigendom toebehoorende.

LODEWIJK JOHANNES MEIJERHOFF, in qualiteit als voren, voor de Slavin *Amimba* of *Willemijntje* en haar zoon *Johannes Louis Dijer*; gemelden Boedel in eigendom toebehoorende.

HERMANUS JOHANNES LUBBERTS, voor den Slaaf *Hermanus*; hem in eigendom toebehoorende.

ALEXANDER CORNELIS SCHUT, voor de Slavin *Clarinda* en haar zoon *Alexander*; hem in eigendom toebehoorende.

GEORGE KUSTNER, voor de Slaven *Georg* en *Karel*; hem in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal goedgevonden heeft, zulks algemeen bekend te maken, en een iegelijk, die eenig regt of pretensie op gemelde Slaven mogten sustineren, op te roepen, om binnen den tijd van *drie* weken, nadat deze bekendmaking voor het eerst in de openbare Dagbladen zal zijn geplaatst geweest; van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

ADVERTENTIËN.

(37445) De Mulat JOHANNES, weleer behoord hebbende aan den Heer W. VAN UIJTRECHT, en thans aan de minderjarige Kinderen van wijlen M. D. SCHMIDT, zich geabsenteerd hebbende, wordt een ieder *gewaarschuwd* hem niet op te houden of schuilplaats te verleenen; zullende het gewone *vanggeld* worden uitgereikt aan dengenen, welke hem ter Weeskamer terug brengt, of voldoende aanwijzing van zijn verblijfplaats kan doen.

Paramaribo den 13 *September* 1833.
G. A. FISCO,
2de Commies.

(37475) De ondergeteekende gister morgen zijne Porteseuille verloren hebbende, waarin onderscheidene Brieven en Papieren (voor hem van de grootste waarde, doch voor anderen van geen belang), benevens eenig Geld; verzoekt ten minzaamste aan den vinder, dezelve aan hem terug te geven, of bij aldien deze niet bekend wil zijn, te zenden; kunnende dezelve des verkiezende zich het Geld toeeigenen, hetwelk ongetwijfeld eene ruime belooning zal uitmaken.

Paramaribo, *den* 13 *September* 1833.
G. VAN POLEN HULLEMAN.

SCHEEPSTIJDINGEN.

Binnengekomen.

Den 12den, Z. M. Brik DE ZWALUW, Kommt. *A. Tamm*, uit Nederland, laatst van de kust van Guinea.

Idem, de Bark Harriet, Kapt. *P. D. Corbierre*, van St. Eustatius; Passagiers: Mejufvrouw *Elisabeth Beaks* en *Elisabeth Holtkamp*.

NIEUWSTIJDINGEN.

In de HAARLEMSCHE COURANT, van den 13—16 Julij, wordt het volgende gemeld:

In den ochtend van den 5den is te Oosterhout de woning van den schoenmaker *Wydemans* in brand geraakt en in de asch gelegd. Deze ongelukkige man, twee zijner zeven kinderen missende (welke echter reeds gered waren), heeft zich in het brandende huis gewaagd, in de hoop dezelve te vinden en is bij gelegenheid jammerlijk gewond. De moeder is des avonds aan de gevolgen van den schrik, en de vader den volgenden dag aan zijne kwetsuren overleden.

H. K. H. Prinses *Albert* van Pruissen heeft onlangs aan deze stad, ten teeken harer bijzondere gehechtheid, haar welgelijkend portrait ten geschenke gegeven. Ten einde voor dit kostbare geschenk den dank der geheele bevolking aan de Prinses over te brengen, zijn dezer dagen de burgemeester en wethouders bij H. K. H. in een gehoor toegelaten, en is te dier gelegenheid tevens door hen aan H. K. H. een adres aangeboden waarin de gevoelens van dankbaarheid en gehechtheid aan de geliefde vorstin op eene even hartelijke als eerbiedige wijze worden uitgedrukt.

Uit HAARLEM wordt het volgende gemeld:

Bij koninklijk besluit van 24 Junij zijn onderscheidene gunstige bepalingen vastgesteld met betrekking tot de verdere voltooijing en verbetering van het groot noord-Hollandsche kanaal. Onder ander zal de bogt te Alkmaar worden afgesneden, en aldaar eene dubbele draaibrug over het kanaal gelegd worden; ook zullen de vlotbruggen te Koedijk en aan den St. Maartensweg in de Zijpe kunnen worden weggenomen en door ponten vervangen. Terwijl deze werken nog in den loop dezes jaars zullen worden aanbesteed, blijft de volvoering van een ander gedeelte der voorgedragene werken en verbeteringen voor het jaar 1834 bewaard. — Voorts is bepaald, dat het op het kanaal van Voorne ingevoerde tarief van sluisregten van toepassing zal worden gemaakt op het groot noord-Hollandsche kanaal, en zulks met behoud van de bepaling, dat van aangebrokene ladingen slechts de helft der sluisgelden zal verschuldigd zijn.

In den belgischen senaat is dezer dagen rapport uitgebragt, nopens de nieuwe wet op de branderijen. De rapporteur, de heer *Vilian XIIII*, heeft de aanneming van het ontwerp voorgedragen, en alzoo, naar het schijnt, begrepen, dat de genoemde kamer niet verder behoorde aan te houden op de beginselen, welke zij te voren, in het belang der landelijke branderijen, had ontwikkeld.

In de kamer der gedeputeerden heeft men rapport uitgebragt over het voorstel van den heer *Teichman*, nopens eene verbetering van de wegen. In dit rapport heeft men begrepen geene onkosten te moeten maken voor eenen weg van Venlo naar Brussel, buiten Maastricht om.

Verscheidene afdeelingen hebben nadere inlichtingen, omtrent het ontwerp en de berekening der kosten van een ijzeren spoorweg, van Antwerpen naar Luik, verlangd.

Volgens het blad van den minister *Lebeau* zal bij de aanstaande September-feesten, in Belgie, aan elk regiment van het belgische leger een aantal van twaalf kruizen van de zoogenaamde *Leopolds-orde* worden uitgereikt.

Men beweert thans in Belgie, dat men aldaar zoo weinig van de buitenlandsche scheepvaart te wachten heeft, dat het niet der moeite waardig zal zijn, eenige kosten te maken voor de inrigting eener belgische zeemagt.

De belgische revolutionairen vermeenen, dat, bij de gewigtige onderhandelingen, welke thans op het punt zijn van in Londen te worden geopend, de heer *van de Weijer* geenszins de man is, aan welke hunne belangen veilig kunnen worden toevertrouwd. Zij aarzelen niet, bij monde van den brusselschen *Courier*, te verklaren, dat deze gezant reeds genoegzame blijken heeft gegeven van zijne onhandigheid, door het opstellen van zeker blaauwboekje, den titel voerende *la Hollande et la Conférence*, en strekkende, om de buitenlandsche staatkunde van Holland te wraken.

Den 9 Julij scheen men in Brussel elk oogenblik de tijding te verwachten van de verlossing van de echtgenoot van prins *Leopold*; de minne bevond zich reeds op het kasteel van Laeken, en de manschap der artillerie, te Brussel in bezetting, had last bekomen, om gereed te zijn, ten einde dadelijk het geschut te kunnen lossen.

De in het tweegevecht gekwetste belgische minister *Rogier* heeft eene kleine operatie ondergaan, welke, zoo men zegt, wel gelukt is, en ten gevolge van welke hij eerlang zijne gewone werkzaamheden zoude kunnen hervatten.

Een der voornaamste brusselsche revolutionaire bladen toont zich zeer ontevreden. Het verzekert kennis te dragen van de voorwaarden, welke van de zijde van Holland worden gesteld voor de onderteekening van een eind-verdrag van scheiding, en meldt, dat die voorwaarden zoude bestaan: 1°. Dat Belgie, in stede van 8½, niet minder dan 12 millioenen jaarlijks zoude dragen in de renten van de openbare schuld van het koningrijk der Nederlanden; — 2°. dat op de Schelde zoude worden geheven eene tol, en dat de vaart op de binnenwateren naar den Rijn zoude worden opengesteld tegen een vast regt van transito, van welk regt den Belgen eene korting van 10 ten honderd

zoude worden verleend, mits zij hunne goederen verzonden onder hollandsche vlag; — en 3°. dat de conferencie zich niet met de zaak van Luxemburg konde inlaten, zonder de regten van het Duitsch-Verbond te krenken, en dat dus, al wat dit groot-hertogdom betreft *het onderwerp behoorde te worden van nadere onderhandelingen.*

De brusselsche *Courrier*, die dit een en ander mededeelt, meent tevens te weten, dat bij deze voorwaarden nog niet wordt gewaagd van het erkennen van het bewind van *Leopold*. De schrijver schijnt zich verzekerd te houden, dat de belgische kamers zich met kracht tegen eene dergelijke schikking zouden moeten verzetten, en dat derhalve de jongste benoemingen, als die van *Jullien*, *Robaulx* en *Dams*, als zeer nuttig zullen worden bevonden.

Het zelfde blad twijfelt zeer, of men de komst der oostenrijksche en pruissische gezanten wel zoo spoedig te wachten heeft, als in het gouvernements-blad is verkondigd. Het verzekert, dat de belgische minister te Weenen, de baron *de Loe*, een uitwijkend antwoord, voor goede munt opnemende, de aanstaande komst van den heer *Diedrichstein* heeft gemeld, maar dat hij, nader onderzoek doende naar het juiste tijdstip, waarop die staatsman in Brussel te wachten zoude zijn, ten antwoord had bekomen: » dat Oostenrijk een gevolmagtigd minister in Brussel zoude accrediteren, zoodra het te sluiten eindverdrag met Holland onderteekend zoude zijn."

Een zoogenaamd gouvernements-blad houdt nog vol, dat de bedoelde gezanten eerlang zullen aankomen, en dat de tegenstanders van het bewind zich in deze bedrogen zullen vinden. — Volgens den *Courrier* zoude de minister *Goblet* de laatste verklaring van Oostenrijk nopens het zenden van een gezant, dezer dagen hebben vernomen.

Het zelfde blad, welke heeft verzekerd, dat de door de gouvernements-bladen aangekondigde aankomst van eenen oostenrijkschen en eenen pruissischen gezant in Belgie nog zoo spoedig niet zal volgen, is vrij hevig door de genoemde bladen aangevallen; de laatstgenoemde beweren, dat zij hun berigt van hooger hand hebben ontvangen. De schrijvers van den *Courrier* houden altijd vol, dat men de bedoelde gezanten nog geenszins kan verwachten, en dat, indien het tegendeel gegrond ware, het bewind van Prins *Leopold* niet zoude geaarzeld de aanstaande komst van die staatslieden in zijnen *Moniteur* te verkondigen; — doch dat dit blad tot nog toe deswegens een diep stilzwijgen in acht genomen.

De anti-revolutionairen van Luik beklagen zich, dat de Maas nog niet vrij is, — vooreerst, omdat de belgische vaartuigen nog niet verder hebben kunnen komen dan Mook, en ten tweede, omdat de formaliteiten, voor het passeren van de vesting Maastricht, te lastig worden geoordeeld. — Ook die van Antwerpen beweren, in weerwil van de verklaring van den burgemeester *Legrelle*, dat de Schelde verre is van vrij te zijn. — Men wil het van die zijde doen voorkomen, dat de Hollanders de levering van loodsen voor drie vierden in hun voordeel hebben. Men eischt het vermogen, om de *Belgische kruissers* op de Schelde te zenden, ten einde zich van de rigtige plaatsing van tonnen en bakens te verzekeren. Zij eischen eene *vrije* ligplaats op de Schelde voor of bij Vlissingen; eene *vrije toevlugt* bij slechtweder, naar de reede van Rammekens; het verbod aan de Hollanders, om zich met den toestand der gezondheid der equipage van naar Belgie bestemde schepen te moeijen, en wat des meer zij, en zij beweren, dat zoo lang dit niet is veroorloofd, zij niet vrij op *hunne wateren* (zoo zij zich uitdrukken) zullen wezen.

Bij de beraadslaging over de verbetering der wegen heeft de heer *Zoude* eenige duizende franken verlangd voor een weg van St. Hubert naar Bouillon, doch heeft de heer *Fallon* aangemerkt, dat, daar hij, en velen met hem, van begrip was, dat het lot van Luxemburg bij de laatste conventie geheel op losse schroeven was gesteld, men zich in dat land moest bepalen bij het onderhoud van datgene, hetwelk bestond.

Verscheidene brusselsche bladen hebben aangekondigd, en het berigt wordt ook door het blad van den minister *Lebeau* bevestigd, dat de belgische minister *Goblet* (die, zoodra een pruissische gezant in Brussel zoude zijn aangekomen, gedoodverwd was voor eene zending naar Berlijn) zich naar Londen zal begeven. De schrijvers van den brusselschen *Courrier* beschouwen deze zending als het gevolg van het vertrek van den heer baron *Verstolk van Soelen* uit 's Gravenhage naar Engeland, maar zijn verre van dezelve goed te keuren. Zij doen hunne lezers opmerken, dat de heer *Goblet* zich ten allen tijde gezind heeft getoond, om toetegeven, zoo dikwerf de groote mogendheden eene opoffering van Belgie verlangden, en dat deze gevolmagtigde derhalve weinig bestand zal zijn tegen de bekwaamheid van een staatsman, als den heer *Verstolk*, die gedurende den tijd der onlusten, geene duimbreedte van zijn eenmaal aangenomen ontwerp is afgeweken, en hetzelve ook reeds ten deele heeft zien gelukken. — De genoemde schrijvers voegen 'er bij, dat men zich in Belgie wel overtuigd mag houden, dat Engeland en Frankrijk in Londen geenen belgische gevolmagtigde zouden dulden, die niet bereid was, om aan de wenschen dezer mogendheden te gehoorzamen.

Zekere majoor *Dubosch* is thans in Belgie belast met het herstel van het kasteel van Antwerpen. Men meldt, dat de puin is opgeruimd, en de borstweringen hersteld zijn, en dat men eerlang een begin zal maken met het bemetselen van de bres in het bolwerk Toledo. Men gaat van de belgische zijde voort met het versterken van St. Philip, St Marie en den Kruisschans, op den Beneden-Schelde, boven Lillo.

Zekere belgische kolonel van het wapen der genie, *Wilmarr* genaamd, is den 11 Julij uit Brussel naar Hasselt vertrokken, belast, zoo de belgische bladen verzekeren, om, in overeenstemming met Hollandsche commissarissen, het grondgebied van de vesting Maastricht te bepalen en af te bakenen. Men meent, dat deze kolonel nog belast is met andere onderhandelingen, betrekkelijk de gemeenschap van Maastricht met Noord-Braband, en dat dezelve den 13 te Zoudhoven moeten zijn begonnen.

Limburg is thans onveilig door eene bende gewapende landloopers, die zich in de bosschen van Cortenacken ophouden; — reeds menigen gewelddadigen roof hebben gepleegd, en zich tot bij Hasselt hebben vertoond. — Zij hadden zich het aangezigt zwart gemaakt, om niet te worden herkend en waren voorzien van pistolen.

De collecte ten behoeve der door de veenbranden ongelukkige gewordenen in de provincien Groningen, Overijssel en Drenthe, heeft alhier opgebragt de aanzienlijke som van ƒ 2334. Te Leyden ƒ 1631.

MENGELINGEN.

EEN VOORBEELD VAN BRAAFHEID ZONDER EIGENBELANG.

Te *Verona*, in *Italien*, was eene groote brug over eene breede rivier gebouwd. Op deze brug stond een huisje, waarin een man woonde, die de tol ontving, welke daar moest betaald worden. Nu gebeurde het, na eenen harden winter, door het smelten der sneeuw, en het opeenpakken van groote ijsklompen, voortgestuuwd door eenen geweldigen wind, dat deze brug aan beide einde wegdreef, en dat men elk oogenblik verwachten moest, dat het middelste gedeelte, met het huisje van den tollenaar, ook geheel zou weggespoeld worden. De arme man, benevens zijne vrouw en kinderen, hieven een erbarmelijk geschrei aan, en riepen om hulp. De brug stortte al meer en meer in — het gevaar werd met elke seconde grooter — zij zagen den dood voor oogen — zij verdubbelden hun angstgeschrei, maar nog kwam er geene redding opdagen! Het scheen ook als of daartoe geen middel was. Wie durfde het wagen, om met eene boot door den alles voortslependen stroom, en de buitengewoon groote ijsstukken, heen te varen, om dus ter hulpe der ongelukkigen toe te schieten? Duizenden van menschen stonden aan den oever, en betuigden hun medelijden met dezelve: maar wat kon dit baten? Ten laatsten kwam er ook een Graaf, SPOLVERINI genaamd, aanrijden; deze trok eene beurs vol geld uit, hief die in de hoogte, en riep: » Wie deze ongelukkigen redt, zal » twee honderd dukaten tot eene belooning » hebben!" Hij herhaalde dit eenmaal, tienmaal — velen zagen begerig naar de beurs, maar niemand waagde het, die te verdienen. Intusschen wies het water bestendig hooger bruischten de golven immermeer vreesselijker — werden de ijsklompen gestadig meer tegen de brug, en het huisje aan, opeengestapeld, — en lieten de tollenaar, deszelfs vrouw en kinderen al gedurig akeliger hunner klaagstemmen hooren. — Eindelijk, wanneer nu alles geheel verloren scheen, kwam er een boer in een slecht gewaad aanloopen: deze sprong in een klein schuitje, werkte daarmede, met de uiterste moeite, tegen den wind en den stroom op, door de ijsstukken henen, en kwam gelukkig aan de brug. Maar de tollenaar had vele kinderen, en het schuitje was te klein, om het gansche gezin te gelijk te kunnen bergen. De boer nam daarom maar een gedeelte van het gezin in het schuitje, en bragt dat gelukkig aan land. Hij begaf zich daarop ten tweedenmale in het grootste levensgevaar, om naar de brug te roeijen, kwam daar weder aan, maar kon nog allen niet in de boot innemen. Een gedeelte van het huisgezin stelde hij nu weder in veiligheid, en nam een derde proef, om de nog overgeblevenen voor eenen gewissen dood te bewaren. Ook deze reis gelukte het hem, zoo dat hij de Redder van het geheele huisgezin werd. En — naauwelijks bevond hij zich met de laatsten aan land, of de brug stortte met het huisje in.

Nu verheugde zich een ieder der aanschouwers over de gelukkige redding van die goede menschen, welke zich in zulk eenen vreesselijken nood hadden bevonden, en bewonderde den moed des landmans. De weldadige Graaf was de eerste, die zich bij hem vervoegde, hem zijne beurs toereikte, en tot hem zeide: » hier mijn vriend! hier » is uw welverdiend loon! neem deze beurs » met dukaten voor uwe menschlievendheid!" Maar de brave boer antwoordde: » wat ik » doed, deed ik niet om dit geld te verdie» nen; ik zou daarom mijn leven zoo niet » gewaagd hebben: want het is voor geen » goud veil. Menschen voor den dood te » beveiligen, als ik dat konde, rekende ik » mijn pligt: daarom heb ik mijn best ge» daan, om hulp aan de ongelukkigen te » bewijzen, gelijk mij door GODS zegen » gelukt is. Nu ben ik wel arm, maar » lijde nog geen gebrek. Wilt gij dan uw » geld tot beoefening van weldadigheid be» steden, zoo geeft het den tollenaar, die » zoo aanstonds zijn have en goed verloren » heeft." — Dit gezegd hebbende, keerde de boer zich om, en ging weg. Niemand wist, wie hij was, en waarvan daan. Doch onder de menigte onkenbaar geworden zijnde, juichte elk zijne daad toe, en de Graaf werd de helper van het geredde huisgezin.

VERSTAND IS BETER DAN ADELDOM.

Een geleerd man, FISCELLUS genaamd, werd, om zijne kundigheden, door Keizer SIGISMUND tot den adelstand verheven. Niet lang daarna, op eene Kerkvergadering te *Bassel*, bij welke de Keizer ook tegenwoordig was, verschenen zijnde, stond hij in beraad, of hij zich bij de Geleerden, dan bij de Ridders vervoegen zoude, maar koos na eenig verwijl, het laatste. De Keizer dit ziende, sprak hem daarover dus aan: » FISCILLUS! hoe kwalijk hebt gij daar» gekozen! bedenk, dat ik op éénen dag » wel duizend Ridders uit gemeene soldaten » zou kunnen maken, maar dat ik in dui» zend jaren zelfs niet één Geleerd zou » kunnen voortbrengen."

Ter Drukkerij van GEBROEDERS SERRES.